

Amit még soha senki nem ismételt meg

A Lánchid első helyen a vízbeugrások statisztikájában

Vízbe ugrani? ... A Dunának menni? ... Brr! ... Ettől kivétel nélkül mindenki irtózik. Mindenkinek az eszébe jut ilyenkor az a kellemetlen érzés, ami azt a járőrelőt kíséri, aki a hidon áthalad, és borzongva tekint alá a sötét habokba. Emlékezünk ilyenkor az uszóleckére, amelyet ifju korunkban a Rudas-uszodában vetünk és azokra a kellemetlen percekre, amikor megfeledeztünk arról, hogy uszás közben *nem az orron*, hanem kizárólag csak a szájon keresztül szabad lélekzetet venni! Bizony ilyenkor nehezen tudjuk felfogni, hogyan történhetik az meg, hogy valaki az annyi minden jót ígérő élet helyett a sötét és hideg vizet választja. Erre egyetlen magyarázat lenne — amely a legtöbb öngyilkosság velejárója: — pillanatnyi elmezavar.

A Duna öngyilkosjelöltjeinek és a harkönyvét. Van itt összesítés is. 1941-ben 185 vízbeugrás és vízbeesés történt. 163 esetben sikerült kimenteni az öngyilkosjelöltet, 22 esetben azonban sikertelenül tért vissza utjáról a motorosónak. 1940-ben 137 vízbeugrás történt, ekkor 129-et mentettek ki. A legmagasabbra a vízbeugrások statisztikája 1930-ban szökött. Ebben a tetőzési évben 267-re szökött fel a Duna öngyilkosjelöltjeinek száma, 1931-ben már csökkent 258-ra, ebből is sikerült kimenteni 251-et.

A budapesti rendőrség révkapitányságán pontos kimutatást vezetnek a dunai vízbőlmentésekről. A Duna partjához szerelt tutajhoz horgonyzó apró motorosónakok rendőrlegénysége nem törődik azzal, baleset történt-e, avagy öngyilkossági kísérlet, vízbe esett-e valaki, vagy pedig a vízbe ugrott, nyomban megin-

lálba indulók „örangyalainak“ a motoros rendőri őrségeknek, megvan a maguk érdekes históriája és statisztikája. A budapesti rendőrséghez tartozó és közvetlenül a főkapitánynak alárendelt Révkapitányság az a szervezetszerű egység, ahova a dunai őrségek tartoznak. Másrészt a Főkapitányság életvédelmi osztálya foglalkozik a Duna vizéből kihalászott öngyilkosjelöltek ügyével. Az emberi élet felett ugyanis önhatalmuan senki sem rendelkezik, még az ember saját maga sem. Az öngyilkosságok megakadályozása a rendőrség dolga!

— A dunai mentőszolgálatot még 1926-ban szervezték meg — informálta a Nemzeti Ujság munkatársát a Révkapitányság egyik régi, gyakorlott rendőrtisztje. — 1928 óta vezetjük a statisztikát. Előbb a Lánchid, Margit-, Erzsébet- és Ferenc József-hidak mellé állítottak őrséget, majd a déli Összekötő vasuti hidhoz, a Horthy Miklós hidhoz. Legutóbb a római-parti hajóállomáshoz került egy-egy tutaj, kis őrszobaházzal, motorosónakkal és megfelelően kiképzett mentőőrséggel. Helyi őrségek működnek Ujpesten, Csepelen és Pestszenterzsébeten.

Kinyitjuk a vízbőlmentések esemén-

ditja a motort a vízben fuldokló felé. A vízbőlmentések oroszlánrésze természetesen az öngyilkosjelölteket illeti, aránylag csak nagyon ritkán fordul elő, hogy az uszályról, hajóról, hidról, a vízbe esik valaki, hogy csónak borul fel. 1926, tehát a motorosóság felállításától 2996 esetben indult vízben fuldokló embertársa felé a motorosónakos rendőr. 2838 esetben sikerült a kimentés. 158 esetben pedig eredménytelenül tértek vissza a motoros mentők. — ezt mutatja a motoros rendőrség elmúlt 16 évének statisztikája! ...

Pontos statisztikát vezetnek, mint mondtuk, minden egyes vízbőlmentésről. Ezek alapján pontosan megállapítható az egyes hidak múlt évi „látogatottsága“ az öngyilkosjelöltek szempontjából. Nézzük a Lánchidat. 1941-ben 42 ugrottak innen a Dunába. A Margit-hid öngyilkosjelöltjeinek száma 1940-ben 35 volt, a Ferenc József-hidé csupán 30, az Erzsébethidé 21. A Horthy Miklós-hid gyér látogatottságára jellemző, hogy ezt a hidat az elmúlt évben mindössze 18 öngyilkosjelölt választotta ki arra, hogy innen vegyen bucsut az élettől. Aránylag kevesen választják az Összekötő vasuti hidakat. Viszont, sokan, akik a mélységtől borzadnak, a partról vetik magukat vízbe, máskor a lépcsőkről belesétálnak oda. Ezeknek nagyrésze azonban nem komoly természetű.

Az öngyilkosok előszeretettel részesítik a Margit-hidat, mint azt a statisztika mutatja. 1926—1941. végéig 632 embert mentett a Margit-hid közelében készenlétben álló motoros mentőőrség. Persze valamivel kevesebb azoknak a száma,

Osztályozás

312

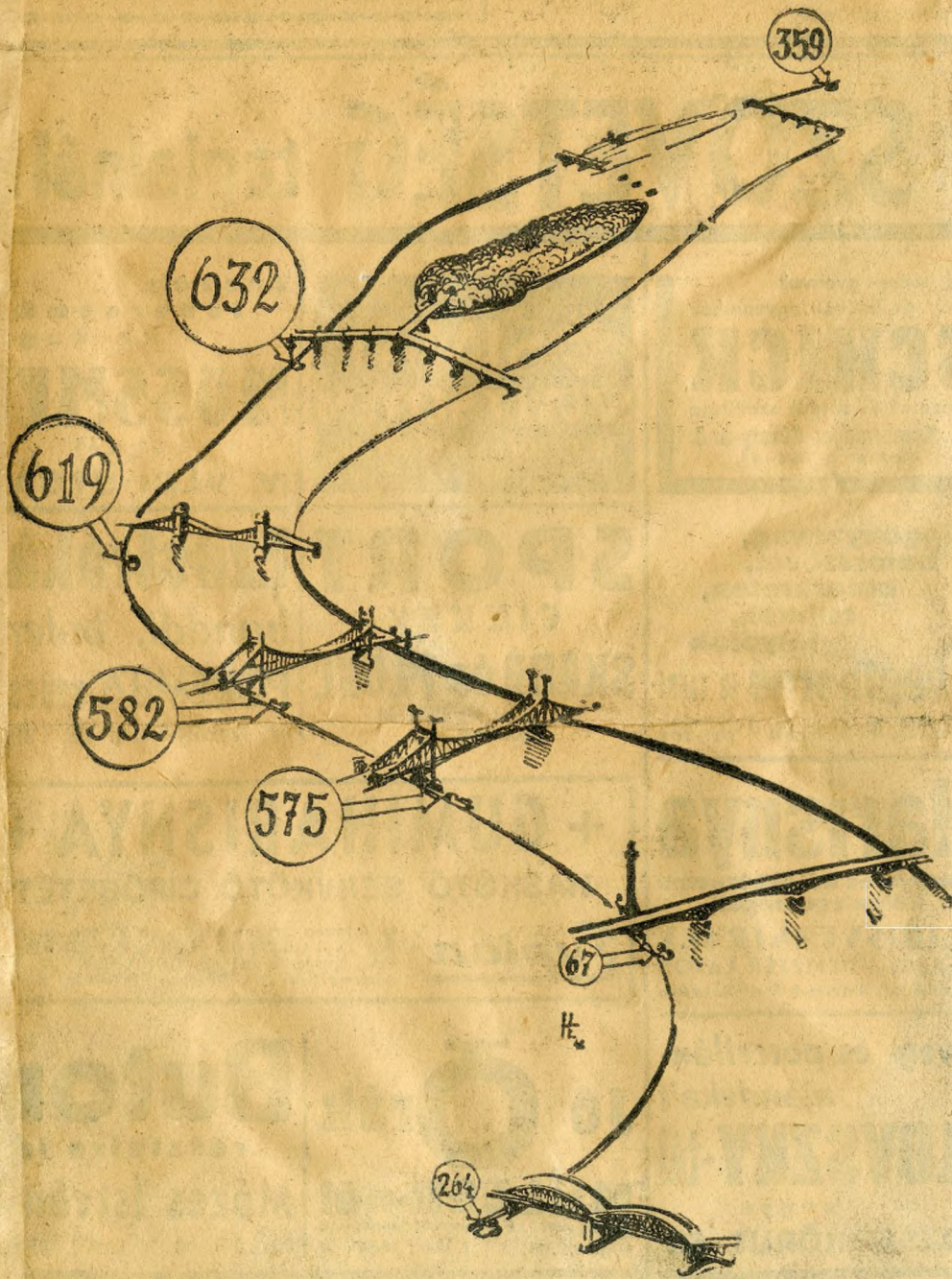
Idő: "1942"

Személy:

Helvyszám:

akik a Margit-hidról vetették magukat a Duna habjaiba, mert volt, aki a partról „ugrott“ és akadt csónak, ami itt borult fel. A Margit-hid után a Lánchidé a rekord, itt 619 volt az esetek száma. Az Erzsébet-hid lábuzatánál szolgálatban álló motoros 582 esetben indult mentésre, a Ferenc József-hid őrsége 575 esetben. A római-parti őrség 1926—1941. közötti időben 539 alkalommal kísérelt meg életmentést, ezeknek azonban csupán egy töredéke volt a vasuti hidról történt vízbeugrás; itt a legtöbb a csónakszerencsétlenség volt. A lágymányosi őrség 267 esetről tett jelentést, a Horthy Miklós-hid motorosai alig 70-ről. 1937-ben avatták a hidat és már az avatás éjszakáján megtörtént az első vízbeugrás, — miként azt a révkapitányság eseménykönyvében megtaláljuk.

Érdemes az 1941-es vízi-öngyilkosságokat tovább vizsgálni. 163 esetben járt sikerrel a mentés, mint előbb megírtuk, 144 esetben a rendőrök, 19 esetben polgári személyek mentették ki a megdölgatlan öngyilkosjelöltet. A kimentettek között 87 volt a férfiak, 76 a nők száma. Érdekes, hogy a 163 eset közül 52-öt mint balesetet könyveltek el. A Dunapartról öngyilkossági szándékból vízbesétált háztartási alkalmazottnak ugyanis később megjött a kedve az élethez, hogy amikor kimentése után megkérdezték, miért is akart öngyilkos lenni? — az volt a válasz, nem is akart, csak véletlenül a Dunába sétált... A valóság az, hogy a vízbőlmentések oroszlánrésze öngyilkosokkal áll kapcsolatban, elenyészően csekély száma-

lékot jelent a valóságos balesetek száma.

— Sokszor sajnos már halott az öngyilkosjelölt, mire a mentőőrség a csónakba emeli, annak ellenére, hogy a jelzéstől számítva *negyed perc alatt ott vannak a derék rendőrök a vízben fuldoklónál.* — halljuk az egyik tapasztalt, szakképzett rendőrtiszttól. — Megtörténik, hogy már utközben szívszélhűdést kap a Dunába ugró. Máskor a hid pillérjének kövezetéhez üti magát, a legsúlyosabb pedig, ha nyomban a vízbenhullás után elkapja az örvény...

A vízből kimentett öngyilkosjelöltet a tutajra épített mentőházikóban mindenekelőtt megszabadítják vizes ruháitól. Ezután — legyen az télen vagy nyáron, — lepedőbe burkolják, elsősegélyben részesítik. Mire a mentők kérkeznek, a vízbőlmentett öngyilkosjelölt már eszméletlenül van. Mindenesetre beviszik a szent Rókus-kórházba. Ott kap forró teát és másnap a kórházban detektív hallgatja ki: miért akart öngyilkos lenni? A nyomozást persze minden esetben megindítják, de a rendőrségen már csak akkor hallgatják ki a delikvenst, ha nem akar lemondani öngyilkossági szándékáról.

Temérdek érdekes esetet ismer a dunai életmentés iratlan krónikája. Megtörtént, hogy a Margit-hidról a Dunába ugrott egy falusi leány és csak a Ferenc József-hidnál halászták ki a vízből. Százrétű szoknyája nem engedte elmerülni, kutyabaja sem történt. Később azután azt a rendőrmestert hívta meg násznagyanak, aki őt a vízből kihalásztta. — Feljebb egy helyen a Duna öngyilkosjelöltjeinek órangyalaként jelöltük meg a dunai motorosőrsegeket. Ennek is megvan a maga története. Egy iparos mestert mentettek ki a vízből a rendőrök. Amikor az elsősegélynyújtás után valahogyan magához tért, imádkozni kezdett. Mint mondotta, azt hitte, hogy a menyországban van, mert hófehérben állott körülötte minden. Ezen a napon öltözték fel ugyanis elsőízben a rendőrök a csinos nyári, hófehér vászon uniformist.

A vízbeugrásos öngyilkosságok tudományának megdönthetetlen alapigazsága: *ezt az öngyilkossági módot másodszor már senki nem választja.* Annyira elborzasztja az öngyilkosságnak ettől a módjától az arra, akármennyire is elszánt jelöltet a visszaemlékezés, hogy most már kerüli a vizet, nehogy valamiképpen is kísértésbe jöjjön. Ezt mondotta el sok öngyilkosjelölt a Főkapitányságon.

A *Nemzeti Ujság* munkatársa beszélt egy öngyilkosjelölttel, aki már majdnem a halálból tért vissza. Kávéházi felíró volt, aki egyszer valahogyan elvesztette a reábizott pénzt és ezért ment a Dunának.

— Hát bizony... soha nem ismételném meg! Be kellene csukni valamennyit azután, hogy a Dunából kihuzták őket! — Mondja és egészen belemelegszik. — Kérem, elsősorban gyáva az, aki a vízbeugrik. Én is annak idején gyáva voltam, de bevallom — bizonyosra vettem, hogy kihuznak. Gondoltam, ez is egy megoldás.

— A Rókusban az öngyilkosok szobájában — ide vittek be azután, hogy a mentőőrség kihuzott — sok szó esett a Duna öngyilkosairól. Senki sem tudott példát arra, hogy a zajló Duna jeges vizébe ugrott volna valaki. Azt pedig egyhangulag leszögeztük: *az öngyilkosságot valaha megkíséreltek társadalma nem tud arról, hogy valaha, valamikor is valaki újra vízbeugrott volna, ha egyszer már kimentettek.*

— Akit egyszer kimentettek, az végleg kigyógyult az öngyilkossági kergeségből...

Megrögzött „vizes” öngyilkosjelölt nincsen. Az még csak megtörténik, hogy a hisztérikus leány megismétli az aszpirin öngyilkosságot, vagy a tünyelési komédiát. De *vízbeugrást?* Soha! Különösen az nem ismétli meg, aki fogadásból ugrott a vízbe.

Mert ilyen is volt. Az is igaz, hogy részeg fővel vállalkozott a kísérletre a fogadó fél, akit azután jól meg is büntettek könnyelmű cselekedetéért. Nem volt elég, hogy alapos náthát kapott a szokatlan hideg fürdőtől. De kiuszni sem tudott volna, ezt állapította meg a mentőorvos, mert a tulzott alkoholfogyasztás miatt már félig eszméletlen volt amikor kihalászták.

NAGYRÉVI GYÜRGY